

Sygn. akt **III AUa 551/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Goss-Kokot (spr.)

Sędziowie: SSA Katarzyna Schönhof-Wilkans

del. SSO Roman Walewski

Protokolant: st. insp. sąd. Dorota Cieślik

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2018 r. w Poznaniu

sprawy **D. B., A. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.**

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 28 marca 2017 r. sygn. akt VIII U 1229/16

oddala apelację.

del. SSO Roman Walewski	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Katarzyna Schönhof-Wilkans
-------------------------	-----------------------	--------------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 maja 2016 r., znak (...) - (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P., na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1, art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 12, art. 13 pkt 1, art. 36 ust. 4 i ust. 11 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2015 r., poz. 121), art. 22 k.p. oraz art. 58 § 1 i art. 83 § 1 k.c., stwierdził, że A. G. jako osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładzie (...) nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu i rentowemu, chorobowemu, wypadkowemu od 23 marca 2015 r. do 31 grudnia 2015 r.

Odwołanie od tej decyzji złożyła A. G.. W uzasadnieniu podała, iż kontrola organu rentowego została przeprowadzona na skutek donosu osoby, która wykonywała na rzecz firmy księgowość. W ocenie odwołującej działanie było pracownika miało wykazać oszustwo w celu wyłudzenia należnych świadczeń.

Odwołanie od tej decyzji złożył również płatnik składek, D. B. – Zakład (...), wnosząc o jej uchylenie oraz obciążenie kosztami postępowania stroną pozwaną. Uzasadniając podał, iż bezsporne w niniejszej sprawie jest to, że dnia 23

marca 2015 r. zawarł z A. G. umowę o pracę na czas określony do 31 grudnia 2015 r. na stanowisku pracownika biurowego z wynagrodzeniem 4.000 zł brutto i wszelkich wymaganych prawem formalności związanych z zawarciem umowy o pracę dochował. Na podstawie tej umowy A. G. wykonywała pracę. Odwołujący podkreślił, iż zatrudnienie A. G. wynikało

z konkretnego celu, tj. rozwoju firmy, pozyskiwania klientów i dostawców na zakup i montaż

w kraju używanych wiatraków do produkcji energii elektrycznej. W 2015 r. przedsięwzięcie to zapowiadało się bardzo intratnie i zapowiadało duży popyt w kraju na takie instalacje. A. G. posiadała znajomość języka angielskiego potrzebnego do kontaktów z zagranicą oraz wiedzę pozyskaną w związku z tym, że pomagała swojemu mężowi w prowadzeniu właśnie takiej działalności i z tego tytułu miała kontakty z dystrybutorami używanych wiatraków za granicą. Wkrótce po zatrudnieniu okazało się, że w parlamencie podjęto prace w sprawie uregulowania energetyki wiatrowej. W trakcie prac nad ustawą wprowadzono zapisy eliminujące możliwość sprzedawania i montażu używanych elementów wiatrowych. W tej sytuacji wobec zagrożenia niemożnością montażu sprowadzonych używanych wiatraków, wstrzymane zostały transakcje w tym zakresie do czasu ostatecznego prawnego uregulowania spraw w ustawie. W chwili zawierania umowy odwołujący nie wiedział, że A. G. nie będzie wykorzystana do pracy, dla której ją zatrudnił. Stąd powierzył jej inne prace. Natomiast umowy nie wypowiedział, ponieważ odwołujący liczył, iż sprawa wiatraków zostanie szybko uregulowana. Później jednak okazało się, że A. G. jest w ciąży.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział VIII U Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem

z dnia 28 marca 2017r., w sprawie VIII U 1229/16 zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, iż A. G. jako osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy

w Zakładzie (...) podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu i rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 23 marca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. G. urodziła się w dniu (...) Posiada wykształcenie wyższe z filologii angielskiej o specjalności translatoryka. Natomiast w 2011 r. odwołująca ukończyła studia podyplomowe o kierunku zintegrowane nauczanie wczesnoszkolne i przedszkolne.

W okresie od 1 listopada 2006 r. do 20 czerwca 2012 r. odwołująca była zatrudniona w Centrum (...) sp. j. jako konsultant ds. marketingu.

Natomiast mąż odwołującej, R. G. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa (...). Jest to działalność w branży elektrycznej. W jej ramach odwołująca pomagała mężowi przy tłumaczeniach dokumentów oraz składała zamówienia na części, urządzenia i materiały.

D. B. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą, której przedmiotem są usługi instalacyjne. W związku z prowadzoną działalnością zatrudnia 34 osoby.

Przy prowadzeniu działalności odwołujący współpracował z R. G.. Odwołujący był wykonawcą siłowni wiatrowych, które budował mąż odwołującej. Na rynku było w tym czasie zapotrzebowanie na budowę takich siłowni i później ich serwis. W związku z tym odwołujący i R. G. planowali poszerzenie swojej współpracy. Odwołujący zaproponował wtedy zatrudnienie A. G., której zadaniem miało być sprowadzenie elementów wiatrowych i części, a także całych elektrowni wiatrowych. Powodem zatrudnienia odwołującej były także kontakty jakie posiadała A. G. w innych firmach.

Wobec powyższego, na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 23 marca 2015 r. odwołująca została zatrudniona w Z. P.U.H. (...) na czas określony do dnia 31 grudnia 2015 r., na stanowisku pracownika biurowego. Jako miejsce wykonywania pracy powierzono jej teren całego kraju. Natomiast wynagrodzenie zostało ustalone w wysokości 4.000 zł brutto, płatne na koniec miesiąca kalendarzowego.

W dniu 23 marca 2015 r. odwołująca otrzymała zaświadczenie lekarskie o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na stanowisku pracownika biurowego. W tym samym dniu odwołująca odbyła instruktaż ogólny i instruktaż stanowiskowy w ramach szkolenie wstępnego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy.

W związku z zawarciem umowy o pracę odwołująca została zgłoszona z dniem 23 marca 2015 r. do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych, w tym do ubezpieczenia emerytalnego, rentowych, chorobowego i wypadkowego oraz do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego.

W dniu 23 marca 2015 r. odwołująca złożyła PIT-2 oświadczenie pracownika dla celów obliczenia miesięcznych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, w którym wskazała jako płatnika Z. P.U.H. (...).

Odwołująca nie miała ustalonego w formie pisemnej zakresu obowiązków. Początkowo odwołująca miała pozyskiwać elementy oraz części potrzebne do budowy elektrowni wiatrowych, w tym m.in. turbiny wiatrowe. Jej zadaniem miało być także poszukiwanie klientów. Ostatecznie, wobec zarzucenia projektu związanego z budową sieci elektrowni wiatrowych, odwołującej powierzono inne prace biurowe związane z kompletowaniem dokumentacji oraz rozwożeniem dokumentów do urzędów. Ponadto nanosiła zmiany w pismach oraz w opisach projektów pod nadzorem S. S. odpowiedzialnego za przygotowanie kosztorysów, koordynację prac z firmą (...) oraz zajmującego się sprawami administracyjnymi. Powierzenie odwołującej nowych obowiązków wynikało także z faktu, iż na przełomie maja i czerwca została uchwalona ustawa o odnawialnych źródłach energii ograniczająca możliwość wtórnego wykorzystania używanych elektrowni wiatrowych.

A. G. dojeżdżała do pracy około 30 km w jedną stronę. Część obowiązków wykonywała w siedzibie pracodawcy, a część w domu. Nie otrzymywała zwrotu kosztów podróży, a wynagrodzenie było wypłacane odwołującej gotówką, którego odbiór potwierdzała na listach płac.

Od 12 czerwca 2015 r. odwołująca przebywała na zwolnieniu lekarskim w związku z ciążą. Pierwsza wizyta lekarska miała miejsce w dniu 21 kwietnia 2015 r., w trakcie której potwierdzono 8 tydzień ciąży, a przewidywany termin porodu ustalono na dzień 22 listopada 2015 r. Od tego momentu jej obowiązki zostały podzielone pomiędzy pracowników.

Od 19 listopada 2015 r. odwołująca przebywała na urlopie macierzyńskim w związku z urodzeniem syna.

W dniu 31 grudnia 2015 r. płatnik składek wystawił świadectwo pracy, w którym wskazał, iż odwołująca była zatrudniona od 23 marca 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku pracownika biurowego, a umowa została rozwiązana z upływem czasu, na który została zawarta.

Z dniem 31 grudnia 2015 r. odwołująca została wykreślona z obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego.

Po wygaśnięciu umowy o pracę zawartej z odwołującą, D. B. zatrudnił P. K..

Na podstawie powyżej przedstawionego stanu faktycznego, Sąd I instancji wydał powyższy wyrok.

Sąd Okręgowy wskazał, że w przedmiotowej sprawie kwestia sporna sprowadzała się do ustalenia, czy organ rentowy zasadnie uznał, że A. G. jako osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładzie (...) nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu i rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od 23 marca 2015 r. do 31 grudnia 2015 r.

Zgodnie z przepisami art. 6 ust. 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2016 r., poz. 963) ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, które są pracownikami od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

Ponadto zgodnie z art. 11 ust. 1 w/w ustawy osoby te obowiązkowo podlegają ubezpieczeniu chorobowemu.

Zgodnie z treścią art. 83 kodeksu cywilnego nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Oświadczenie woli złożone jest dla pozorów wtedy, gdy z góry powziętym zamiarem stron jest brak wywołania skutków prawnych, przy jednoczesnej chęci wprowadzenia innych osób w błąd, co do rzekomego dokonania określonej czynności prawnej. Strony więc udają, że dokonują jakiejś czynności prawnej.

Sąd I instancji nie podzielił stanowiska pozwanego organu rentowego opartego na uznaniu, iż strony zawarły umowę o pracę dla pozorów lub w celu obejścia prawa, co stanowi o nieważności tej umowy w świetle art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., a w konsekwencji o niepodleganiu od 23 marca 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. przez odwołującą pracowniczym ubezpieczeniom społecznym.

W ocenie tego Sądu, z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jednoznacznie wynika, że odwołująca rzeczywiście świadczyła pracę w ramach zawartej umowy o pracę. Wskazują na to zgodne zeznania odwołującej i świadków, a także złożone w toku postępowania dokumenty pracownicze. Przesłuchani świadkowie potwierdzili, iż odwołująca A. G. faktycznie wykonywała czynności na stanowisku pracownika biurowego. W ramach obowiązków pracowniczych, do których realizacji przystąpiła z dniem 23 marca 2015 r., odwołująca wykonując osobiście pracę na stanowisku pracownika biurowego, początkowo zajmowała się poszukiwaniem elementów oraz części elektrowni wiatrowych oraz poszukiwaniem nowych klientów zainteresowanych takimi elektrowniami. Jednakże z uwagi na wprowadzenie ustawy o odnawialnych źródłach energii i związanymi z tym ograniczeniami, został zarzucony projekt poszerzenia działalności. Spowodowało to, iż A. G. powierzono inne prace biurowe, jak wprowadzanie zmian w pismach i dokumentach, nanoszenie drobnych zmian na projektach, a także zawożenie dokumentów do urzędów. Czynności te odwołująca wykonywała pod nadzorem S. S.. Odwołująca i płatnik składek potwierdzili również, iż powodem jej zatrudnienia była chęć poszerzenia współpracy pomiędzy D. B. a R. G., do której ostatecznie nie doszło. Swoje obowiązki odwołująca wykonywała przede wszystkim w siedzibie firmy lub w domu.

W ocenie tego Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, wykazał, że umowa o pracę zawarta z odwołującą w dniu 23 marca 2015 r. posiada wszystkie wymagane prawem elementy dla swojej ważności i skuteczności. Świadczona praca przez odwołującą była wykonana osobiście w sposób ciągły, zgodnie z poleceniem kierownictwa, co do czasu, miejsca i sposobu świadczenia pracy, a pracodawca był obowiązany do zapłaty wynagrodzenia.

W prawie ubezpieczeń społecznych nie decyduje ważność umowy o pracę, wiązana z zamiarem dyktującym potrzebę jej zawarcia, lecz to czy zawierające ją strony miały zamiar wzajemnego zobowiązania się – przez pracownika do świadczenia pracy, a przez pracodawcę do dania mu pracy i wynagradzania za nią oraz fakt realizowania umowy. Wszystkie te elementy zostały przez Sąd Okręgowy zbadane, zamiar zobowiązania się stron, o jakim jest mowa istniał w chwili zawarcia umowy z dnia 23 marca 2015 r., a odwołująca pracę rzeczywiście wykonywała.

Podkreślono, że fakt świadczenia przez odwołującego pracy i odbierania tej pracy przez odwołującego płatnika składek, jako pracodawcę świadczy o spełnianiu warunku zatrudnienia pracowniczego, stanowiącego tytuł ubezpieczenia objęty art. 6 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 2 kodeksu pracy. Do objęcia pracowniczym ubezpieczeniem społecznym nie mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby zgłoszenie dotyczyło osoby, która w rzeczywistości pracy nie świadczyła, a więc nie wykonywała zatrudnienia lub wykonywała je na podstawie innej umowy niż umowa o pracę.

W rezultacie Sąd I instancji na podstawie w/w przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, że A. G. jako osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładzie (...) podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od 23 marca 2015 r. do 31 grudnia 2015 r.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany organ rentowy, zaskarżając go w całości.

Sądowi I instancji apelujący zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku tj. art. 233§ 1 k.p.c. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów, polegające na wyprowadzeniu z oceny całości zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków z niej nie wynikających ,przyjmując , że odwołująca podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym od 23.03.2015 roku do 31.12.2015 roku jako osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładzie odwołującego D. B.,
2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 12, art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13.10.1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych przez błędną jego wykładnię polegającą na przyjęciu , że samo zgłoszenie jako pracownika do ubezpieczeń społecznych wywołuje skutki prawne w zakresie podlegania ubezpieczeniom społecznym i daje możliwość korzystania ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego należnych pracownikom poprzez uznanie , że odwołująca jako pracownik u odwołującego podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym od 23.03.2015 roku do 31.12.2015 roku,
3. niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy.

Mając na uwadze powyższe, pozwany wniosł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania, ewentualnie
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Odwołująca A. G. wniosła o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jest nieuzasadniona i podlega oddaleniu.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego, Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że w jego ocenie Sąd Okręgowy dokonał rzetelnej i trafnej oceny przeprowadzonych dowodów i ocena ta nie wykracza poza ramy określone przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Zważyć należy, że Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że postawienie zarzutu obrazy art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącą stronę stanu faktycznego przyjętego na podstawie własnej oceny dowodów; skarżąca może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że Sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2000r. w sprawie

I CKN 1169/99, z 10 kwietnia 2000r. w sprawie V CKN 17/2000).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego przeprowadzona przez Sąd Okręgowy ocena dowodów zgromadzonych w przedmiotowym postępowaniu, wbrew stanowisku organu rentowego, odpowiada regułom określonym przepisami art. 233 § 1 k.p.c., a wszystkie przeprowadzone dowody zostały przez Sąd Okręgowy omówione w sposób obiektywny, rzetelny i wszechstronny. Sąd Apelacyjny podzielił ocenę dokonaną przez Sąd Okręgowy, bowiem apelujący organ rentowy nie podważył skutecznie jej prawidłowości. W treści apelacji organ rentowy podtrzymał jedynie swoje stanowisko w sprawie i ponownie przedstawił argumenty, podnoszone już w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, do których Sąd Okręgowy w sposób właściwy ustosunkował się w treści uzasadnienia swojego rozstrzygnięcia. Już w tym miejscu wskazać także należy, że organ rentowy w toku postępowania nie wykazywał inicjatywy dowodowej, która w jakikolwiek sposób podważyłaby dowody przedstawione przez stronę odwołującą. Tym samym, w ocenie Sądu Apelacyjnego w przedmiotowej sprawie nie zachodzi wskazana w treści apelacji sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału. Sprzeczność taka ma miejsce wówczas, gdy rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest sprzeczne z tymi istotnymi dla rozstrzygnięcia okolicznościami, które Sąd ustalił w toku postępowania albo, gdy wyprowadził logicznie błędny wniosek z ustalonych przez siebie okoliczności, albo

wreszcie, gdy Sąd przyjął fakty za ustalone bez dostatecznej podstawy. Przez okoliczności w powyższym rozumieniu należy rozumieć okoliczności faktyczne, leżące u podstaw rozstrzygnięcia. Tymczasem Sąd Okręgowy wyprowadził ze zgromadzonego materiału dowodowego logiczne wnioski, które należy uzasadnić. Nie zachodzi więc sprzeczność - Sąd poczynił ustalenia faktyczne w sposób zgodny z przywołanymi regułami w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, a jedynym zarzutem apelującej strony jest odmienna interpretacja tego materiału dowodowego. Sąd Apelacyjny w całości podziela zatem ustalenia faktyczne, jak i ocenę prawną dokonaną przez Sąd pierwszej instancji.

Kluczową kwestią z punktu widzenia stanowisk stron w przedmiotowej sprawie było ustalenie, czy odwołująca A. G. w okresie spornym wynikającym z zaskarżonej decyzji faktycznie wykonywała pracę na rzecz płatnika składek Z. P.U.H. (...) od dnia 23 marca 2015r. do dnia 11 czerwca 2015r.

Wbrew wywiadowi apelującego, Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyczerpująco i precyzyjnie wskazał, z jakich powodów zawarta przez strony umowa o pracę nie może być uznana za pozorną. Podkreślić należy, że istotne z punktu widzenia ustalenia ważności (a zatem i pozorności) oświadczeń woli stron umowy o pracę jest ustalenie, czy pracownik rzeczywiście podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca świadczenie to przyjmował w reżimie wynikającym z art. 22 § 1 k.p.

W rozpoznawanej w sprawie szeroko przeprowadzone postępowanie dowodowe jednoznacznie wykazało, że A. G. wykonywała w spornym okresie pracę u płatnika składek, zaś apelujący organ rentowy nie przedstawił żadnego dowodu, z którego można byłoby wyprowadzić wnioski przeciwne. Odwołująca faktycznie świadczyła pracę na rzecz Z. P.U.H. (...), które to świadczenie pracodawca przyjmował i płacił umówione wynagrodzenie.

Przede wszystkim z pola widzenia nie można tracić celu, który przyświecał płatnikowi składek w zatrudnieniu odwołującej. Płatnik składek planował rozwój swojej firmy i poszerzenie działalności w zakresie elektrowni o handel turbinami wiatrowymi. Natomiast jak zostało w sposób prawidłowy ustalone przez Sąd I instancji, odwołująca była bardzo dobrze zorientowana w sprawach organizacyjnych, technicznych w tym zakresie, ponieważ pomagała mężowi, który również prowadził działalność gospodarczą w branży elektrycznej przy tłumaczeniach dokumentów, składaniu zamówień na części, urządzenia i materiały. Wbrew zarzutom apelującego za wiarygodne uznać należało twierdzenia odwołującej i D. B., co do początkowego zakresu obowiązków A. G., które polegać miały w szczególności na pozyskiwaniu elementów oraz części potrzebnych do budowy elektrowni wiatrowych i poszukiwaniu klientów. Jednakże ze względu na to, iż na przełomie maja i czerwca została uchwalona ustawa o odnawialnych źródłach energii, która ograniczyła możliwość wtórnego wykorzystania używanych elektrowni wiatrowych, odwołującej powierzono inne prace biurowe.

Zasady doświadczenia życiowego potwierdzają, iż bardzo często przedsiębiorcy podejmujący próby rozwoju czy przebranżowienia zmuszeni są modyfikować swoje plany ze względu na różne sytuacje losowe. Wachlarz takich przypadków jest bardzo szeroki, jednak tytułem przykładu można podać brak spodziewanych dotacji, pozyskania wymaganych zezwoleń/koncesji czy tak jak miało to miejsce w niniejszej sprawie - zmiany w ustawodawstwie. Ze względu na zaistniałą sytuację odwołującej zostały powierzone inne czynności pracownicze, aniżeli pierwotnie planowano i do jej obowiązków należały prace biurowe związane z kompletowaniem dokumentacji oraz jej rozwożeniem do urzędów, nanoszeniem zmian w pismach, odpisach projektów. Wszystkie powierzone zadania realizowała we współpracy z S. S., który był odpowiedzialny za przygotowanie kosztorysów i koordynację prac z firmą (...).

Powyższe okoliczności wynikają zarówno z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków: S. S., I. W., jak i samej ubezpieczonej A. G. oraz płatnika składek, które to zeznania wzajemnie się uzupełniają i razem tworzą zwartą, logiczną całość. Na szczególne uwzględnienie zasługiwały zeznania S. S., który był bezpośrednim przełożonym odwołującej, współpracował z nią i organizował jej codzienną pracę. Ww. świadek zeznał, że odwołująca zaczęła pracę po ok 3 miesiącach od jego zatrudnienia. Kiedy upadł projekt z wiatrakami, to wnioskodawczyni została przydzielona pod jego opiekę. Pomagała świadkowi w przygotowywaniu wszelkich dokumentów. Wypisywała zgłoszenia, przepisywała je, podwoziła dokumenty. Świadek zeznał, że w pierwszym okresie nieobecności odwołującej najpierw on przejął jej

obowiązki, a w czasie późniejszym został zatrudniony na jej miejsce P. K., któremu został przydzielony taki sam zakres obowiązków, jak ubezpieczonej. Sąd odwoławczy uznał, że w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w bardzo drobiazgowy sposób przeprowadził postępowanie dowodowe. Swoje ustalenia oparł o zeznania świadków, którzy współpracowali z odwołującą. Wszystkie te dowody nie pozwalały na poczynienie odmiennych ustaleń, niż te, jakich dokonał Sąd Okręgowy.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1442 ze zm., zwana dalej: u.s.u.s.) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i art. 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Pracownikami, stosownie do art. 8 ust. 1 u.s.u.s., są osoby pozostające w stosunku pracy, przez nawiązanie którego, w myśl art. 22 § 1 k.p., pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. Zatem, praca w ramach stosunku pracy jest wykonywana w ścisłym reżimie pracowniczym, którego cechy, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, są następujące: 1) pracownikiem jest osoba fizyczna, która zobowiązuje się do pracy w zamian za wynagrodzenie; 2) przedmiotem umowy ze strony pracownika jest samo pełnienie (wykonywanie) pracy; 3) przy wykonywaniu której nie jest on obciążony ryzykiem realizacji zobowiązania; 4) pracownik obowiązany jest świadczyć pracę osobiście; 5) będąc w realizacji zobowiązania podporządkowanym pracodawcy (wyrok Sądu Najwyższego z 18 maja 2006r., II UK 164/2005).

Sumując, apelacja organu rentowego nie zawiera zarzutów mogących prowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku albo do jego uchylecia. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny oraz wyczerpująco przedstawił jurydyczne motywy swojego rozstrzygnięcia. Słusznie Sąd przyjął, że z zebranego materiału dowodowego wynika jednoznacznie, iż A. G. od dnia 23 marca 2015r. faktycznie świadczyła pracę na rzecz płatnika składek Z. P.U.H. (...) w reżimie pracowniczym. Dokonując powyższego ustalenia Sąd Okręgowy opierał się na dowodach z dokumentów załączonych do akt sprawy i akt rentowych, zeznaniach świadków, jak i stron. Skoro więc z niewadliwych ustaleń Sądu pierwszej instancji wynika, że ubezpieczoną z płatnikiem składek łączyła ważna umowa o pracę z dnia 23 marca 2015r., to prawidłowy jest wniosek, że A. G. podlega od dnia wskazanego w zawartej umowie obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym stosownie do treści art. 6 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U z 2016r., poz. 963 ze zm.).

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., apelację organu rentowego oddalił.

del. SSO Roman Walewski	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Katarzyna Schönhof-Wilkans
-------------------------	-----------------------	--------------------------------